

Destí fatídic

He tornat al poble després de trenta-i-tres anys de no posar-hi els peus.

Continua essent un poble amb dos cors, un fet de pedra i l'altre, de sorra. Els separen camps de vinyes i oliveres, i enmig es troba el cementiri que és l'ànima que uneix les dues meitats: els morts són de tots.

Jo he nascut al poble, ella, no. És probable que jo hi mori, ella, segur que no. Va morir fa tres dies, molt lluny d'aquí. Parlo de la Isolda Rius, la Cercadora de Prodigis i la meva millor amiga d'infantesa i adolescència.

Hi ha persones que són estrelles i brillen amb llum pròpia. Altres, són planetes que busquen un sol, amb defici. També hi ha satèl·lits que giren com bojos al voltant d'un astre mes gran o pobres meteorits que no fan altra cosa que xocar amb tot el que se'ls posa per davant. Encara ara em faig creus que la Isolda triés el meu reduït cel per brillar.

Sense ella jo hauria sigut la sargantana que deixa anar la cua per escapar del depredador. Amb ella vaig ser la guilla orgullosa de la cua estarrufada que sense por enarbora com un estendard.

Parlo de fa molt de temps, més de trenta-i-tres anys. Ara bé, els centres gravitatoris ho són per sempre: he tornat al poble a giravoltar entorn del seu record.

El poble s'ha conservat com un bacallà penjat del clau del temps, ressec i salat. Vaig arribar-hi anit quan la quietud del mar envaïa els carrers. Aquest matí tot just clarejava quan he sortit de casa.

Tot en ordre, el precinte està intacte. La mullena del temps ha caigut damunt el passeig, els carrers, els blocs d'apartaments, l'església, les palmeres forasteres, i les barques varades a la sorra, sense arribar-hi a calar. Com si el poble estigués recobert de plomes de gavina.

L'aigua té la textura de la pell jove. M'assec a la sorra i miro l'horitzó. La tènue claror permet entreveure una constel·lació de punts foscos sobre la superfície platejada. Imagino que una d'aquelles boies és la nostra. Recordo que cada dia d'estiu, fes sol o plugués, no ens anàvem a dormir sense complir el ritual de nedar fins abraçar-la. Estava folrada de verdet i era llefiscosa, però no ens importava perquè era la nostra boia.

Les llàgrimes em regalimen per la galta. Tant de bo jo també estigués recoberta de plomes de gavina i fos impermeable a la nostàlgia. Per molt que m'espolsi, no me la puc treure del cim. Se m'ha aferrat com una paparra.

—Dolorettes, vine a veure un prodigi de la naturalesa.

Va ser la primera frase que em va dedicar, ajupida en un racó del pati de l'escola.

El prodigi de la naturalesa era una formiga que carretejava una engruna del seu entrepà. No vaig badar boca. Què podia dir que no sonés banal? A partir d'aquell dia vaig esdevenir l'ajudant, deixeble i admiradora més fervent de la Cercadora de Prodigis. Ella, amb la seva vara corba d'avellaner, detectava les meravelles i les treia a la llum. L'únic que havia de fer jo era ser el testimoni entusiasta de la troballa. De seguida em vaig trobar a gust amb el paper, i es pot dir que el vaig brodar.

—Per què la gent vol margarides i no vol pixallits? —va dir un dia, estirada al terra, admirant les petites flors grogues—. Les hem de reivindicar!

Dit i fet, a la missa de dotze del diumenge, els parroquians van quedar bocabadats en veure l'enorme ram de pixallits que guarnia l'altar major. El mossèn se'l mirava de cua d'ull sense gosar tocar-lo, no fos cas que tingués un origen diví. Aquells dies se'ns va veure sovint per l'església. Observàvem el ram amb deteniment i quan les flors es van començar a pansir, ens vam agafar de les mans i agenollades vam recitar, amb solemnitat, l'epitafi que ens havíem après per a l'ocasió:

Les flors que abans regava
s'han corsecat i han perdut la vida.
Els pètals marcits s'han rendit.
Destí fatídic.

Mentre la Isolda m'estrenyia la mà amb força, vaig presenciar, emmudida, com un raig de llum encegadora entrava per un dels vitralls de l'altar major i banyava el ram espelofat de pixallits.

Aquell dia em vaig convertir.